

til at bløde, og Betjenten tilkaldte derefter øjeblikkelig Sygebetjenten og derefter efter dennes Ordre telefonisk Lægen, der kort efter kom til Stede. Lægen forsøgte, men forgæves, at indføre et Kateter af Nysølv, ingen af de anvendte Katetre vare, som paastaet, af rustent Jern. Lægen punkterede derefter Blæren gennem Underlivsvæggen. Ved Undersøgelsen af Fangen konstaterede Lægen en akut Underlivsbetændelse, stammende fra Blindtarmsbetændelse, og betragtede allerede da Fangens Tilstand som haabløs. Lægen mener, at disse forgæves Forsøg med at indføre et Kateter ikke have haft den mindste Betydning med Hensyn til at fremkalde eller fremskynde Døden. Fangen kan ikke være bleven inficeret ved disse Forsøg, fordi Kateteret slet ikke kom ind i Blæren. Lægen forbød straks ved sin Ankomst til Sygehuset fremtidig andre end Sygebetjenten at indføre Kateter. Fængselsdirektøren udtaler, at der højst kan være Tale om at bebrejde den paagældende Betjent, at han har været for tjenstivrig. Den paagældende Fange, der hjalp til, havde været Sygepasser i længere Tid paa Anstalten.

Dernæst fremhævede det ærede Medlem et andet Tilfælde, der er meget beklageligt. Det var en Fange, Nr. 317, der efter Fængselsinspektørens Resolution skulde lægges i Spændetroje. Det er meget muligt, at denne Fange, som det ærede Medlem siger, er hysterisk; han skulde, som sagt, lægges i Spændetroje, og saa sker det enten ved Uheld, eller maaske fordi man har taget for haardt paa ham ved den paagældende Lejlighed, at han faar en Armskade. Jeg tror ikke just, at Armen var brækket, men den svulmede op, og maaske er der en Nerve, der har taget Skade ved den paagældende Lejlighed. Fangen kom naturligvis under Lægebehandling, saa snart det blev opdaget, og Fængselsdirektoratet har ogsaa efter Konference med mig gjort, hvad der kunde gøres. Det mentes, at han kunde komme ind paa Rigshospitalet, men man nægtede at modtage Fangen der i Henhold til en gammel Bestemmelse om, at de ikke behøve at modtage Fanger eller straffede Personer. Saa blev han indlagt paa Kommunehospitalet i Horsens, og der-

efter kom han tilbage til Fængselets Sygehus, og der faar han Elektricitetsbehandling, der synes at hjælpe ham, men han er endnu ikke helbredet. Der er straks givet Ordre til, at disse Spændetrojer ikke maa bruges mere, og nye ere sendte derved over fra Vridsløselille Straffeanstalt. Ligeledes er der givet Ordre til, at de, der lægges i Spændetroje, skulle inspiceres hver Time, saa vidt jeg erindrer.

Dernæst omtalte det ærede Medlem en Afskedigelse af en Sygehuskarl Nicolaj Rasmussen. Hermed forholder det sig saaledes, at den, der ifølge Loven har Retten til at afskedige og udnævne Betjentene ved Straffeanstalten, er Inspektøren. Og saaledes maa det vel ogsaa være, thi Inspektøren er vel den eneste, der kan bedømme de paagældende Folks Kvalifikationer. Den omtalte Mand, Nicolaj Rasmussen, var Reservebetjent, altsaa ikke fast ansat Betjent; han gjorde som Reservebetjent Tjeneste ved Sygehuset som Sygehuskarl. Hertil plejer man altid at tage Reservebetjente, men man tager som Regel ikke den ældste Reservebetjent. Man ønsker nemlig at prøve vedkommende som Sygehuskarl i længere Tid, inden der kan være Tale om, at han skal rykke op og blive fast ansat Betjent. Da der nu var Tale om, at den her omtalte Mand skulde rykke op, var det, at Inspektøren indstillede ham til Afskedigelse, fordi han mente, at han ikke egnede sig til at blive ansat i fast Tjeneste paa Straffeanstalten. Man har paa alle Straffeanstalter saadanne midlertidige Reservebetjente, der gaa en Tid lang, maaske i Aarevis, som det har været Tilfælde her, paa Prøve. Men naar det viser sig, at de ikke egne sig til Stillingen, kunne de ikke vente at blive fast ansatte, thi ellers var der ingen Mening i en saadan Prøvetid. Altsaa, Inspektøren har fuldstændig Ret. I dette Tilfælde blev Sagen indberettet til Fængselsdirektøren, og han indstillede til mig at følge den Indstilling, som Inspektøren havde gjort. Det er noget, der følger af sig selv, at i et Spørgsmaal om, hvorvidt en Reservebetjent skal blive fast Betjent eller gaa af som Reservebetjent, maa jeg overlade Afgørelsen til Fængselsdirektøren eller Fængselsinspektøren. At bedømme Kvalifikationerne personligt i saa-